

бикамерализам) има историјски значај и он је данас углавном (с мањим изузецима) превазиђен. У своје време оваква структура парламента је имала да осигура његову конзервативну улогу јер је овај аристократски дом изражавао интересе феудалног племства које је доживљавало економски пад и декаденцију и имао да буде брана од растућег успона снажне и полетне буржоазије која улази у парламент и постаје његова водећа политичка снага. Дакле, циљ оваквог аристократског бикамерализма је био да омогући политички опстанак једне економски пропале и иживљене класе па су зато данас овакви аристократски домови све ређи и превазиђени и све више уступају место горњим домовима који имају ширу представничку основу (као рецимо Сенат у Италији или Француској). Но и тамо где су опстали (попут британског Дома лордова) ови домови имају све мању улогу и нису равноправни с општепредставничким, првим домом. То је баш случај са Домом Лордова у Енглеској који је од доминирајућег и утицајног тела током свог развоја (и реформе) све више губио утицај и власт, остајући у сенци Дома комуна као друштвено и политички важнијег и утицајнијег дома. Нарочито реформом од 1911. год. када је донет Закон о парламенту (Parliament Act) смањена су законодавна права Дома лордова јер је овај дефинитивно изгубио право одбацивања закона и задржао само право суспензивног вета на законске предлоге усвојене у Дому комуна.

По овој реформи, Дом лордова је могао највише два пута да одбије један законски предлог (за највише две године) с тим да, уколико исти Дом комуна усвоји и по трећи пут, тај предлог је потврдом монарха постајао закон и без сагласности Дома лордова.

Демократска варијанта дводомог парламента има другачији циљ и она је замишљена као средство очувања континуитета и стабилности друштва. Са оваквим дводомим парламентом обезбеђује се заштита од претераности коју са собом доноси примена општег права гласа којим се бира доњи дом. Сада у овом другом дому више није представљена аристократија, него се одговарајућим избором представника у овом дому постиже да у њега уђу угледни и компетентни појединци који подижу и сам ниво парламента. То се постиже одговарајућом изборном техником која у избору чланова горњег дома привилегује уже бирачко тело, тако да овај дом бирају уже групе бирача или се пак за пасивно бирачко право траже посебни услови и то пре свега у виду старосног цензуса за лица која се бирају у овај дом.